

СЪКРОВИЩЕТО НА БУХАЛА ПИРАТ

Сред непроходимата гъста гора в клоните на високо дърво живееше един бухал, който се казваше Пират. Всяка нощ той литваше от гнездото си и като всеки истински пират тръгваше за съкровища – семена, ядки, жълъди.

Ала ето че една нощ бухалът се прибра без нищо. В гората не бяха останали никакви съкровища! Той кацна уморено на един клон и едва не се сблъска с рижата катерица, която беше отчаяна.

– Не мога да намеря никакви жълъди! – оплака се тя. – Чудя се с какво ще храня децата си през зимата... С какво? Не знам! Не знам! Не знам!

– Не се тревожи, Рижке! – успокои я бухалът. – Цяло лято аз летях из цялата гора и събирах жълъди. Има достатъчно и за теб, и за семейството ти.

И той раздели своето жълъдово съкровище с катерицата, защото знаеше – най-ценно е съкровището, което си споделил с някого, изпаднал в нужда.

ЖЕЛАНИЕТО НА МЕЧО

През един топъл слънчев ден Мечо отиде да поплува, после тръгна по брега на морето. Приливът беше свършил, но беше оставил сред скалите плитко езерце. В него се мяташе оранжева рибка с блестящи люспи.

– Моля те, мечѐнце, помогни ми! – размаха опашка тя. – Ако ме върнеш в морето при семейството ми, ще изпълня едно твое желание.

Мечето не чака да го молят втори път. То взе кофичката си, загреба рибката и я пусна в морето. Семейството ѝ я чакаше и всички радостно затанцуваха сред вълните. Отново бяха заедно. Какво щастие!

– Благодаря ти, приятелю! – извика рибката. – А какво ще си пожелаеш?

– Ти вече изпълни желанието ми! – засмя се мечето. – Днес най-много от всичко исках да помогна на приятел.

ЕЛЕНЧЕТО, КОЕТО ГЛЕДАШЕ ЗВЕЗДИТЕ

Еленчето често вървеше с наведена глава –
земята под краката му беше позната, безопасна,
сигурна, по нея растеше сочна вкусна трева.

Но ето че една нощ, докато пасеше, еленчето се
спъна, падна и се катурна по гръб.
И тогава видя нещо много красиво: падаща звезда!

Когато се изправи на крака, еленчето реши да
си направи телескоп от клонки и речно стъкло.
Оттогава всяка нощ то гледаше през телескопа
звездното небе, броеше звездите,
любуваше се на сребристата луна.

И много често повтаряше,
че не бива да гледаш само в краката си,
че е важно да поглеждаш и към небето.
Защото иначе може да пропуснеш
вълшебни мигове!